

щата, одето бѣха минали, се бѣлѣха отъ ко-
ститѣ на измрѣлия добитѣкъ. Върнаха се пакъ
румжнитѣ и туриха границата кждето си бѣ-
ше по-рано, току предъ кжщитѣ. Селото ос-
тана отсамъ, а половината му мера — отвждъ.

Той удържа думата си и раздѣли синове-
тѣ си. Но каква полза? Не било сждено да
видятъ добро, нито тѣ, нито той. Срѣдниятъ
Атанасъ, още като се върна заболѣ и ужъ ни-
шо му нѣма, ужъ само понастиналъ, а легна
и вече не стана. Най-стариятъ му синъ, Ни-
кола — юнакъ мжжъ, личенъ, на когото не
можеше да се нарадва, когато си дохождаше
въ отпускъ, фелдфебелъ, съ медали, покрили
цѣлитѣ му гърди — той пѣкъ трѣгна по пар-
тии, стана кметъ. Строгъ човѣкъ бѣше, дър-
жеше за право, за законъ, но кой ти слуша,
кой мисли да върви изъ правъ пжтъ? И една
вечеръ, както стоеше съ приятели въ кръч-
мата, стреляха презъ прозореца и го убиха.
Отиде си и той. Остана още една вдовица и
още една черна забрадка се замѣрка отъ се-
ло къмъ гробищата.

Остана най-малкиятъ му синъ, Миленъ. Не-
му се паднаха нивитѣ отвждъ, въ Румжния, и
той живѣеше тамъ — въ чуждо село и въ чуж-
до царство. Бѣше на една крачка далечъ,
но нито той можеше да дойде, нито старе-
цътъ можеше да иде при него, когато поис-
ка. Навикъ стана на Вълкадина да стане сут-